

«*ĐI*» ...*là* ... «*VỀ*» !

(Nhớ ngày Bỏn sư khuất bóng).

Nhìn chiếc lá vàng rơi,

Con nhớ Thầy, màu áo... !

Nhìn giải mây trắng trôi,

Con nhớ Thầy, dung mạo...

Thầy ngồi cạnh cây già,

Nhìn con...hiền hòa bảo :

«*Đường trần lắm phong ba...*

Nhớ đừng xa Trung đạo !».

Giờ Thầy đã...«chẳng còn».

Về cõi nào...ai biết (!)

Nhưng «*lời*» thầy bên con...

Dư âm như bất diệt.

Con luôn tâm niệm rằng :

TRUNG ĐẠO là hỷ xả.

Vô chấp ấy «siêu thắng»,

Thảnh thơi là Giác giả.

Nghìn năm...hoa lá rụng,

Muôn đời...mây nước trôi...

Chẳng có gì nghịch thuận,

Buông XẢ...hết luân hồi !

Nhớ Thầy con thấy rõ...

Từng bước chân «thiền hành»

Thầy «ĐI» là «VỀ» đó...

Chẳng tử...chẳng siêu sanh !

Tuệ Lạc

(Paris giữa mùa thu).